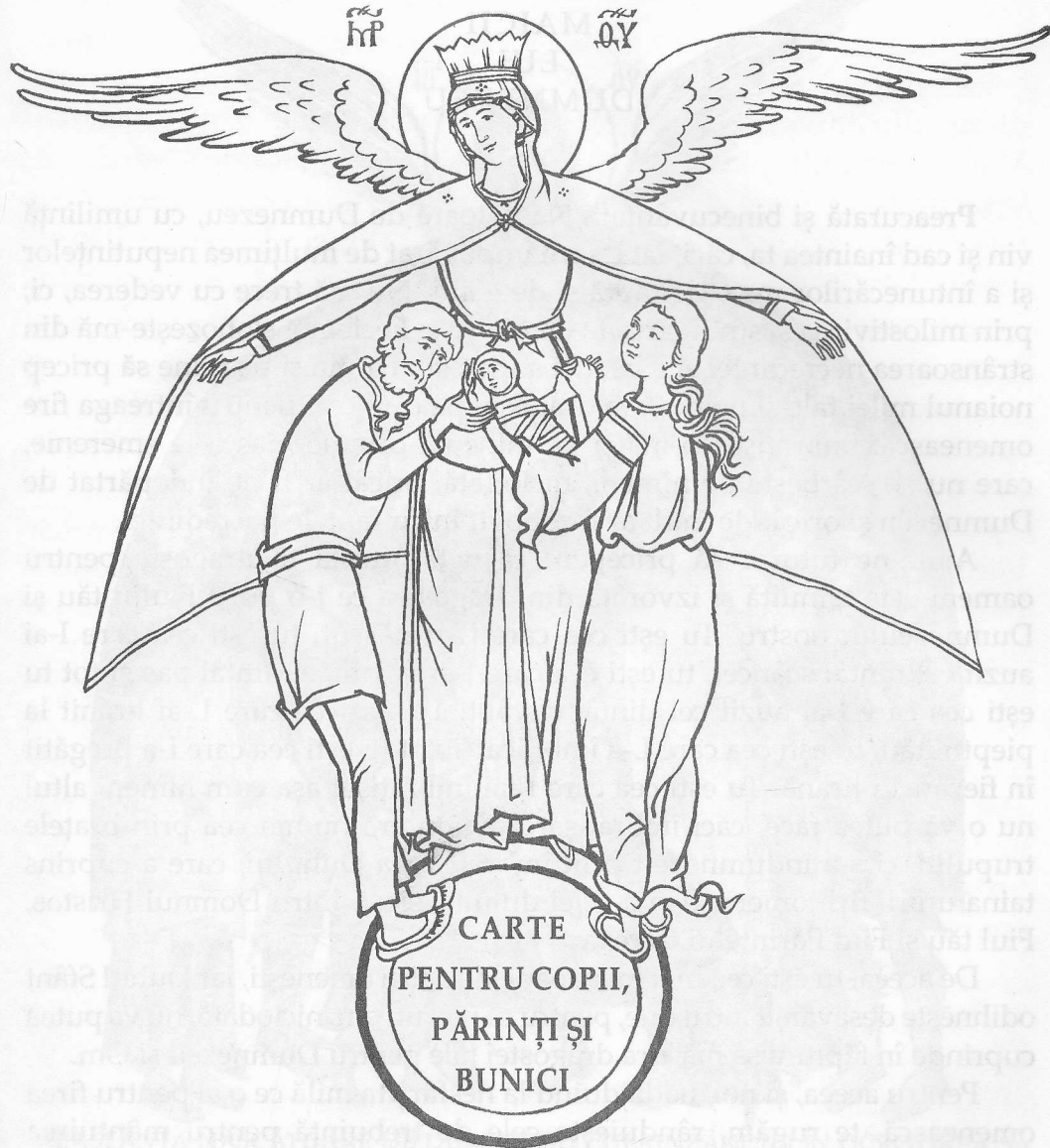
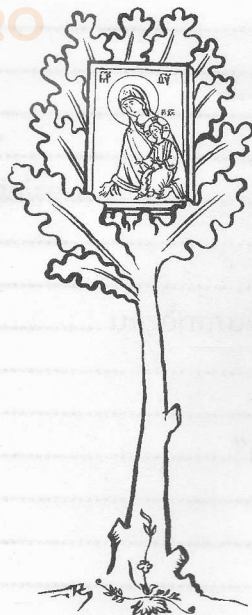

HP

AY

MINUNILE MAICII LUI DUMNEZEU
cuprinzând un cuvânt al Sfântului Inochentie al Odesei
despre tainele din viața Preasfintei și Pururea Fecioarei Maria

CUPRINS

Rugăciune înainte de citirea din minunile Maicii Domnului.....	4
Cuvânt înainte	6
Tainele din viața Preacuratei Fecioare – cuvânt al Sfântului13	
Inochentie al Odessei	13

MINUNILE MAICII LUI DUMNEZEU

Minuni la Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu	22
Îndoită bucurie	27
Mijlocirea Preacuratei.....	32
Minunile de la Neori.....	35
Trei daruri într-unul	39
Astăzi vine leacul cel vindecător!	42
Trei ulcioare cu apă.....	45
Darul Maicii Domnului	48
Șaptesprezece oameni	51
Mâna Sfântului Ioan Damaschin	54
Pătimirea unei împărătese	60

Lumina ochilor	70
O răbdare de șapte ani	76
Cununi din trandafiri albi.....	80
Oare cine ești?.....	83
O iconiță mică.....	85
Numele Preasfintei.....	89
Un sfat bun.....	91
Adevărată Născătoare de Dumnezeu	94
Un galben de aur	97
Izvorul țâșnit din piatră	102
Maica Domnului „Portărița”	108
Ochii înspre icoana ei	117
Patruzeci de zile	122
Răsplata osteneții	128
Alb și negru.....	131
Grâu ales și frumos	135
Într-o clipită	137
Bucură-te, Marie!.....	139
Doamna și Stăpâna casei.....	142
Lanțuri de fier	145
O naștere din moarte	148
Putere voinicească.....	152
Mireasma păcii	154
Rănilor dragostei.....	157
Lumina frumuseții negrăite.....	160
Pruncul preaînțelept.....	164
Unde am mâncat pâinea	167
Trei crini	169
O singură picătură	172
Ca un Prunc	175
Cu glas mare	179
Castel Sant' Angelo.....	181
O mână vie	183
Un chip asemenea	185
Jumătate de lumânare	189
Prunc de trei ani	194

Nu te-a întrebat nimeni	197
Taina cuvântului bun	200
Puterea cuvântului	204
„Cuvine-se cu adevărat”	206
O înviere pentru mărturisire	209
Mijlocitoarea noastră	212
În fiecare zi	215
Sărac și bogat	218
Pe creștetul lui Adam	220
O casă în flăcări	223
Strălucirea cea veșnică	225
Limanul vieții	228
Ce faceți fraților?	230
Testamentul părintesc	232
Capul plecat	238
Să nu vă temeți!	244
Ioan din turn	247
Fântâna cu belșug	249
Cu față senină	253
Un zbor adevărat	257
Fiica „a născut-o” pe mama sa	264
Lacrimile Maicii Domnului de la Nicula	268
Temelia rugăciunilor de la Nicula	270
Lăcrimarea Icoanei Preacuratei și martorii minunii	275
Bogăția milostivirilor Maicii Preacurate	282
<i>Mărturii din veacul al XVIII-lea</i>	282
<i>Mărturii din veacul al XIX-lea</i>	284
<i>Mărturii de la începutul secolului al XX-lea</i>	285
<i>Minunata descoperire a icoanei din anul 1964</i>	289
<i>Minuni ale zilelor noastre</i>	291
Icoane transilvănene înlăcrimate ale Născătoarei de Dumnezeu	293
Rugăciuni către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu	297

MINUNI LA ADORMIREA PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

La vremea în care Domnul nostru Iisus Hristos a rânduit să o ia la Sine pe Preacurata Fecioară Maria, i-a trimis înainte-vestitor pe Arhanghelul Gavriil, cel prin care i-a vestit și plinirea vremii Întrupării și zămislirea Lui din Duhul Sfânt. Poposind Arhanghelul înaintea Preacuratei, care se afla în rugăciune, i-a întins o ramură de finic, ca semn al biruinței dumnezeiești asupra morții și a iadului, și i-a grăit astfel:

– Fiul și Domnul tău te cheamă, zicând: E ceasul venirii la Mine a Maicii Mele! De aceea, m-a trimis să-ți vestesc din nou ție, cea binecuvântată între femei! Și așa cum ai umplut de bucurie pe locuitorii pământului, tot așa vei bucura oștirile cerești prin urcarea ta, tu, cea binecuvântată, care ai făcut să strălucească încă și mai mult sufletele sfinților. Bucură-te! așa cum odinioară ți-am vestit, căci numele plin de har îl ai ca o cinste veșnică. Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine! Rugăciunile și cererile tale urcă la Fiul tău la Ceruri și, potrivit rugăminții tale, îți poruncește să lași această lume și să urci în sălașurile cerești și să fii alături de El în viața veșnică și fără de sfârșit!

Auzind Preacurata Fecioară vestirea Arhanghelului Gavriil, s-a umplut de negrăită bucurie și a dat îngerului răspunsul ei cel întâi grăit la Bunavestire:

– Iată roaba ta! Fie mie și acum după cuvântul tău!

Primind graiul ei, îngerul a plecat. După această minunată vestire, Maica Domnului s-a adâncit și mai mult în rugăciune, veselindu-se cu duhul că grabnic va veni ceasul în care va vedea de-a pururi fața Fiului și Dumnezeuului său. Și dorind Preacurata a-l vedea pe Sfântul Ioan Teologul, cel pentru care Fiul său hotărâse înfiere, a făcut Domnul astfel încât ucenicul cel iubit a fost adus îndată de față, în chip minunat. Veselindu-se de sosirea lui, Maica Domnului i-a vestit lui și celor care o slujeau că a sosit ceasul mutării ei la Ceruri. Văzând sufletele lor întristate de această veste, i-a îmbărbătat și i-a mângâiat pe toți cu cuvinte blânde și alinătoare și a rânduit cele pentru îngroparea sa. Dar cei de față, știind cât de mare bucurie dobândiseră din dragostea Maicii lui Dumnezeu, nu răbdau a se despărți de ea și i-au căzut înaintea,

rugându-o să nu-i lase orfani. Atunci, Fecioara Maria, privindu-i cu dumnezeiască blândete, le-a grăit aceste cuvinte:

– Voia Fiului și Dumnezeuului meu să fie cu mine! El este Dumnezeuul meu și Îl slăvesc și înalț pe Dumnezeuul părinților mei. El este Fiul meu născut din mine după trup, dar Tatăl Său e Dumnezeu, ziditorul Maicii Sale. De aceea, doresc să mă duc la El, Cel Care dăruiește tuturor ființă și viață. Și când mă voi duce la El, nu voi înceta să mă rog și să mijlocesc pentru voi și pentru toți creștinii și pentru lumea întreagă, ca Acela care o judecă în milostivirea Sa să se milostivească de toți credincioșii și să-i întărească și să-i ducă pe calea vieții și să-i întoarcă pe necredincioși și să facă din toți o singură turmă a Bunului Păstor, Care Și-a dat sufletul Său pentru oile Sale și le cunoaște, și ai Săi Îl cunosc!

Și îndată ce a grăit aceste cuvinte, s-a auzit un tunet puternic și s-a arătat în apropiere un nor strălucitor cu adiere pașnică. Iar din acest nor, ca niște picături de rouă înmiresmată, s-au pogorât Sfinții ucenici și Apostoli ai Domnului Hristos, aduși fiind de la marginile pământului și stând înaintea casei Preacuratei Fecioare. Sfântul Ioan Teologul le-a ieșit întru întâmpinare și, aducându-i pe toți înaintea Maicii Domnului, s-au învrednicit cu toții a vedea ramura de finic adusă de Arhanghel spre vestirea trecerii ei în veșnicie. Văzându-i pe Petru și Pavel și pe toți ceilalți ucenici și Apostoli și cuprinzându-i pe toți în rugăciunile ei, Fecioara Maria le-a grăit acest cuvânt:

– Bucurați-vă, copii, tovarăși și ucenici ai Fiului și Dumnezeuului meu! Fericiți sunteți voi, care ați fost socotiți vrednici să fiți ucenicii milostivului și slăvitului Domn și Învățător, și El v-a încredințat slujirea atâtor taine și v-a ales pentru a avea părtășie la prigoanele și pătımirea Sa, ca să vă învredniciți să fiți uniți cu slava și Împărăția Lui, după cum v-a făgăduit și v-a poruncit Însuși Domnul slavei!

Apoi, rânduind cele cuvenite mutării ei din această viață, Maica Domnului și-a ridicat mâinile și, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate, a grăit:

– Te binecuvântează, Împărate și Fiule Cel Unul al Tatălui Celui fără de început, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Care ai socotit a fi cu cuviință să placi Tatălui printr-o nemăsurată iubire de oameni și să Te întrupezi din mine, roaba Ta, cu împreună-lucrarea Duhului Sfânt! Te binecuvântează pe Tine, Dătătorule a toată binecuvântarea, și pe Tine, Cel Ce reverși lumina! Te binecuvântează pe Tine, Pricină a toată viața de

bine și pace, Care ne-ai adus cunoașterea Ta și a Tatălui Tău Cel fără de început și a Duhului Sfânt Celui împreună-veșnic și de viață făcător! Te binecuvântează pe Tine, care ai binevoit să sălășluiești în pântecele meu mai presus de cuvânt! Te binecuvântează pe Tine, Care ai iubit atât de mult firea omenească, încât ai îndurat pentru noi răstignirea și moartea, iar prin Învierea Ta ai înviat firea noastră din adâncurile iadului și ai adus-o la cer și ai slăvit-o cu o slavă neînchipuită! Te binecuvântează și laud cuvintele Tale, pe care ni le-ai dat cu adevărat, și cred în împlinirea tuturor graiurilor care ne-au fost spuse!

După ce Fecioara Maria a rostit această binecuvântare, Apostolii, insuflați fiind de Duhul Sfânt, au început a grăi unul câte unul graiuri minunate spre lauda întrupării Fiului lui Dumnezeu și a întregii lucrări de mântuire a firii omenești. Sfârșind ei cuvântul, Maica Domnului i-a binecuvântat, iar inima ei s-a umplut de o mângâiere dumnezeiască.

Și atunci s-a petrecut marea și minunata venire a Fiului ei și Dumnezeului nostru, Domnul Iisus Hristos. Iar dimpreună cu El au venit mulțimea oștirilor cerești, de la îngeri și arhangheli până la heruvimi și serafimi, umplând nădejdiile cele sfinte ale Preacuratei, care era încredințată de cele ce urmau să se petreacă la strămutarea ei la Ceruri. Alături de Maica Domnului, și Sfinților Apostoli le-a fost dat să vadă slava Domnului, fiecăruia după a sa măsură și putere, și, căzând la pământ, au auzit cuvântul Mântuitorului Hristos:

– Pace vouă!

Auzind glasul cel dulce și dumnezeiesc al Învățătorului, Apostolii s-au înviorat și, întăriți la suflet și la trup, au început să privească dumnezeiasca slavă a chipului Domnului. Și umplându-se Preacurata de bucurie mare, fața îi strălumina din strălucirea slavei dumnezeiești. Apoi, privind cu evlavie și cutremur strălucirea Dumnezeirii Fiului său, s-a rugat Lui pentru Apostoli și pentru întreaga fire omenească și îndată s-a arătat cu și mai mare covârșire slava Domnului Iisus Hristos. Atunci, Fecioara Maria a zis:

– Binecuvântează-mă, Doamne, cu dreapta Ta, și binecuvântează pe toți cei ce Te slăvesc și pomenesc Numele Tău și Îți aduc toate rugăciunile și cererile lor!

Iar Domnul, întinzând dreapta Sa, a binecuvântat-o, zicând:

– Fericită să fii și să se bucure inima ta, binecuvântată între femei, Marie, căci tot harul și tot darul ți-a fost dat de către Tatăl Meu din Ceruri și, de aceea, tot sufletul ce va chema numele tău cu sfințenie

nu va fi lepădat, ci va afla milostivire și mângâiere în această viață și în veacul viitor. Iar tu, intră în sălașurile cele veșnice cu pace, bucurie și în comorile nesfârșite ale Tatălui Meu, ca să vezi slava Mea și să te bucuri prin harul Duhului Sfânt!

Și astfel, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în chip lin și-a încredințat sufletul său Domnului, Împăratului și Fiului ei. Casa și împrejurimile s-au umplut numaidecât de o mireasmă negrăită, iar trupul Maicii Preacurate era învăluit de o tainică lumină. După ce trupul său a fost uns cu miresme și rânduit să fie purtat spre Ghetsimani, de îndată s-a răspândit vestea adormirii sale și mulți bolnavi și neputincioși s-au adunat acolo. Spre deplina mângâiere a tuturor, ochii orbilor și-au redobândit lumina, urechile surzilor au căpătat auz, șchiopii s-au ridicat și au mers pe picioarele lor, demonii au fost izgoniți și toată durerea și boala s-a vindecat.

Întru această revărsare de bucurie și recunoștință a credincioșilor, trupul Fecioarei Maria a fost purtat de Sfinții Apostoli spre Ghetsimani, iar îngerii îi străjuiau în umbrelor lor. Apostolii cântau psalmi, dimpreună cu toată ceata credincioșilor, iar convoiul de îngropare era slăvit și plin de evlavie.

În drumul spre Ghetsimani, toți neputincioșii și bolnavii au fost vindecați, însă acest lucru l-a stârnit pe potrivnicul adevărului și, folosindu-se de puterea pizmei, i-a îmboldit pe unii dintre învățătorii iudeilor să voiască a necinsti trupul adormit al Maicii lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel răstignit de ei pe Cruce. Spre a-și împlini răutatea, cu strigăte necuviincioase s-au pornit să împrăstie adunarea cea minunată a credincioșilor care conduceau trupul Sfintei Fecioare. Iar unul dintre ei, care era mai înalt și mai înverșunat, a ajuns până la catafalcul Maicii și, apucându-l cu mâinile, a voit să-l răstoarne pentru a prăvăli trupul la pământ. Dar îndată ce a atins sicriul, a și văzut dreapta răsplătire a faptelor sale, căci un înger i-a tăiat mâinile de la coate. Tulburat de nespusa durere, a început să urle, tânguindu-se. Văzând cele petrecute, îndată s-au tras îndărăt toți cei care se porniseră cu vrăjmășie împotriva convoiului de îngropare, fiind stăpâniți de mare frică. Iar cel care cumplit suferea având mâinile tăiate, fiind cuprins de adâncul deznădejdiei, și-a ridicat glasul către aceea al cărei trup voise să-l oboare la pământ și, preschimbând necredința în credință și hulele în cuvinte de laudă, cu glas mare a rugat-o să îl tămăduiască cu grabire și să ierte fărădelegea lui. Atunci, Sfântul Apostol Petru a poruncit să

fie oprit sicriul cu trupul Preacuratei și toți dimpreună au început să se roage Născătoarei de Dumnezeu pentru cele petrecute. L-au adus pe vinovatul cel rănit, a cărui căință se făcuse prin sânge și lacrimi, și, luându-l Sfântul Petru și apropiindu-i de sicriu mâinile tăiate din cot, de îndată ele s-au lipit de trupul lor și nu numai că au pierit cumplitele dureri, ci chiar și urma rănii a dispărut. De atunci, omul acela a crezut în Hristos, iar mai apoi s-a botezat, încât, mai pe urmă, cele petrecute cu dânsul i-au adus la credință pe mulți dintre iudeii care șovăiau în a fi încredințați că Mesia S-a întrupat din Pururea Fecioara Maria.

După tămăduirea acestui iudeu, Apostolii au ridicat sicriul Preacuratei și au purces spre Ghetsimani, unde i-au așezat trupul, după cum îi fusese dorința. Dar Sfinții Apostoli se sfiau foarte tare să atingă cu mâinile lor trupul sfânt și binecuvântat al Fecioarei Maria, căci vedeau lumina care-l acoperea și harul lui Dumnezeu care era peste el. Astfel că Sfinții Petru și Pavel au prins de giulgiul pe care se

afla așezat trupul Preacuratei și, în vreme ce Sfântul Ioan Teologul tămăia lăcrimând, au așezat în mormânt trupul Celei care a dat trup Fiului lui Dumnezeu. Nu este nicidecum de mirare că Maica vieții a fost pusă în mormânt, căci și Fiul ei, Care e însăși viața și nemurirea, a suferit moartea trupească și punerea în mormânt, dar prin însăși moartea Sa a nimicit moartea și a dăruit lumii viață.

+

Ai purtat pe brațele tale pe Fiul lui Dumnezeu, Cel Care S-a făcut Prunc luându-Și trup din Tine, Preacurată Fecioară, iar la vremea mutării tale la cele de Sus, El Însuși a venit spre a-ți purta pe brațe sufletul cel îndumnezeit. De aceea, și dragostea ta, pururea dăruitoare fiind, prin îmbrățișarea ta de Maică și Fecioară revarsă asupra lumii dulceața nădejzii și a bucuriei, luminându-ne sufletele și izbăvind trupurile noastre din învârtosările cele amare ale patimilor pământești.

+

Ajută-mi, Maică Preacurată,
lucrarea mâinilor să-mi fie adevărată,
iar ochii de întuneric mi-i păzește,
să-L pot vedea pe Cel Ce mântuiește.

ÎNDOITĂ BUCURIE

În ceata sfintelor femei care L-au cunoscut pe Mântuitorul și care mai apoi au propovăduit Evanghelia, la loc de cinste se află Marta și Maria, surorile lui Lazăr, cel pe care Domnul Hristos l-a înviat a patra zi din morți, înainte de intrarea Sa în Ierusalim. După pogorârea Sfântului Duh și după uciderea cu pietre a Sfântului Ștefan arhidiaconul, de către iudei, Apostolii au avut de îndurat mulțime de prigoniri, încât și Lazăr, fratele Martei și al Mariei, fugind de iudei, a ajuns în insula Cipru, propovăduind celor de acolo Evanghelia lui Hristos. În ceata ucenicilor Domnului se afla și unul pe care îl chema Maxim, căruia Sfântul Apostol Pavel îi rânduise și îi poruncise să le fie alături Martei și Mariei, care rămăseseră în Ierusalim cu Preacurata Fecioară Maria, până la adormirea ei.

Împărțind averile lor săracilor și trăind apostolește, Marta și Maria vesteau cu putere cuvintele Evangheliei. Însă iudeii, văzând

propovăduirea lor cea plină de îndrăzneală, le-au luat pe aceste sfinte femei, dimpreună cu Maxim și Caledonie – care se născuse orb, iar Domnul Hristos îi dăruise vederea – și, punându-i într-o corăbioară care nu avea vâsle, i-au împins în larg, lăsându-i de izbeliște, ca să se ducă încotro îi va sufla vântul.

Văzându-se lăsați la puterea valurilor și a vânturilor, ceata celor patru a început să se roage cu stăruință lui Dumnezeu ca să le rânduiască a ajunge anume acolo unde El binevoiește. Și după multe zile în care au răbdât nu puțină sete și foame și arșiță, a rânduit Domnul că au ajuns, prin a Sa putere și purtare de grijă, într-o cetate a Galiei, care avea mulțime mare de oameni și care se numea Marsilia. Coborând din luntre și dând slavă lui Dumnezeu că i-a adus în acea cetate, au dorit a dobândi puțină merinde, iar pentru aceasta s-au dus în târgul cetății, socotind că măcar oarecine le va da puțină milostenie. Însă nimeni din acea cetate nu s-a îndurat să le dea ceva de-ale gurii, încât au rămas și flămânzi, și fără adăpost.

Dar în acea noapte, voievodul cetății a avut un vis în care i s-a arătat o femeie plină de slavă și i-a grăit astfel:

– Tu dormi, odihnindu-te pe pat dimpreună cu soția ta, pântecul tău fiind preplin de sațiul multelor mâncări și băuturi, iar robii adevărați ai lui Dumnezeu se află în cetatea ta și iată că aproape că mor de foame. Sculându-te, du-te în târg de dimineață și ia-i pe acei săraci și îi odihnește în casa ta. De mă vei asculta pe mine, vei dobândi mari binecuvântări, iar de nu mă vei asculta, vei rămâne în sălașul cel întunecat al nemilostivirii inimii tale.

Îndată ce s-a trezit din vedenia de noapte ce o avusese, cuprins de cutremur, bărbatul i-a destăinuit soției sale toate cele pe care le-a văzut și le-a auzit de la acea doamnă slăvită. Și îndată ce s-au arătat zorii, a mers degrabă în târgul cetății și i-a găsit pe cei pe care îi văzuse în vis, poftindu-i în palatul său și dându-le tot ce le era de trebuință. Trecând câteva zile, voievodul a auzit-o pe Maria propovăduindu-L pe Hristos ca singurul Dumnezeu adevărat și mărturisind toate minunile pe care El le-a săvârșit. Omul acesta nu reușise să aibă copii și își dorea foarte mult un fiu, așa încât, cumpănind în sine, i-a zis Mariei:

– Dacă Hristos, pe Care tu Îl propovăduiești ca Dumnezeu Atotputernic, îmi va dărui un fiu pe care mult îl doresc, făgăduiesc că mă voi face creștin și nu numai atât, ci și toți idoli din cetate îi voi da pierzării.

Iar Maria i-a răspuns:

– Nu numai darul acesta poate să ți-l dea Stăpânul Hristos, ci orice vei cere, numai crede în El fără de îndoire și vei cunoaște puterea Lui.

Iar după puține zile, mai-marele cetății dimpreună cu soția sa și toți cei ai palatului s-au încreștinat, primind Sfântul Botez. Curând după aceasta, femeia lui a rămas însărcinată, și cu toții dimpreună se veseleau că Domnul a ascultat rugăciunea lor cea fierbinte. Și atât de mult s-a aprins inima acestui bărbat prin harul Duhului Sfânt, încât era mistuit de dorința de a merge la Sfintele Locuri și a vedea cu ochii lui pe unde a pășit Domnul și, închinându-se, a săruta urmele picioarelor Lui. Spunându-i soției sale ceea ce dorește să facă, aceasta s-a rugat cu lacrimi să o ia și pe ea, chiar dacă era însărcinată, încredințându-l pe bărbatul său că însăși Maica Fecioară îi va fi ocrotitoare și ajutătoare. Iar el, ca să nu-și mâhnească soția, în cele din urmă a primit să o ia cu el în acea lungă călătorie cu corabia.

Când a venit vremea hotărâtă pentru plecare, voievodul cetății a lăsat ca înlocuitor al său pe Maria, dându-i ei un înscris prin care era rânduit să surpe toți idolii și să zidească biserici, încredințându-i și cheile cetății și toate avuțiile sale. Apoi s-a urcat în corabie, dimpreună cu soția lui și cu toți ceilalți slujitori care fuseseră rânduiți să îi însoțească în această călătorie. După prima zi de la îmbarcare, s-a stârnit un vânt potrivnic, care le-a ținut corabia și au rămas mai multă vreme la țărm, însă după multe zile, a venit și vânt prielnic și iată că au purces în drumul lor spre Locurile Sfinte.

Însă spre sfârșitul acestei călătorii, i-a venit femeii ceasul să nască și iată că a născut un prunc de parte bărbătească. Și atât de mari au fost durerile aducerii pe lume a copilului, încât femeia și-a dat sufletul. Văzând unele ca acestea, voievodul s-a întristat foarte mult, însă nu și-a pierdut credința în Dumnezeu. Revărsându-și inima și plângând mult înaintea Domnului, a dobândit deplină încredințare prin rugăciune că nu era cu putință să se întoarcă înapoi în Marsilia pentru a-și îngropa soția, ci trebuia să meargă mai departe către Țara Sfântă. Atunci bărbatul le-a zis corăbierilor să-l ducă într-o insulă care se afla în apropiere. Îndată ce au ajuns, au găsit o peșteră, iar voievodul a hotărât ca acolo să fie așezată mama, dimpreună cu pruncul, acoperind intrarea. Apoi, îngenunchind, cu lacrimi în ochi a grăit aceste cuvinte:

– Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Maica sărmanilor și ajutorul celor deznădăjduiți, după cum ai născut pe Dumnezeu în chip minunat, așa păzește și pruncul acesta și-l îngrijește pe el, căci ție ți-l încredințez cu totul.

După ce și-a încheiat rugăciunea s-a suit în corabie și după câteva zile a ajuns la Locurile Sfinte. Intrând pe uscat în hotarele Ierusalimului a ajuns la Sfânta Cetate și acolo, cu voia lui Dumnezeu, l-a aflat pe Apostolul Petru și i-a vestit toate cele ce s-au petrecut. Însă Sfântul Petru l-a îmbărbătat și i-a spus că mâhnirea lui se va preface în îndoită bucurie. Voievodul n-a priceput cuvântul apostolesc, însă l-a păstrat în taina inimii lui.

Apoi Sfântul Petru l-a petrecut prin toate locurile din Ierusalim unde Domnul a umblat și a făcut minuni – locul Cinei celei de taină, Grădina Ghetsimani, Golgota, precum și Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat la Ceruri – dându-i învățătură deplină pentru tainele credinței și ale grijii de cele dumnezeiești. Și după ce voievodul a stat în Țara Sfântă mai bine de un an, a cerut binecuvântare și rugăciune de la Sfântul Apostol Petru și a purces în drumul de întoarcere spre casă. Trecând câteva zile, cu voia lui Dumnezeu, a poposit corabia la insula aceea unde își lăsase soția și pruncul. Ajungând la ea, a văzut că pruncul trăiește și suga la sânul mamei sale, al cărei trup era întreg și nestricat, așa precum îl lăsase.

Spăimântându-se de unele ca acestea, a grăit cu lacrimi către Dumnezeu: — Doamne Atotputernice, cu darul Tău care a hrănit pruncul acesta atâta vreme, cred că poți să înviezi și pe maica lui, ca să se prefacă măhnirea mea în îndoită bucurie, după cuvântul Sfântului Apostol Petru. Așa, mult-milostive Stăpâne, ascultă pe nevrednicul robul Tău, pentru rugăciunile Pururea Fecioarei Maria, Maica Ta, și ale roabei Tale, Maria, care m-a luminat și m-a povățuit la cunoștința Ta.

Astfel grăind cu credință, de îndată — o, minune — s-a sculat moarta ca din somn și suspinând, a zis:

— O, preadulcea mea Stăpână, binecuvântat este numele Tău, care m-a acoperit și m-ai chivernisit într-o naștere și mi-ai hrănit într-o atâtea zile copilul!

Și îndată a vestit bărbatului ei cele petrecute cu ea în răstimpul în care o lăsase pe insulă:

— Să știi că în toate locurile sfinte pe care ți le-a arătat Sfântul Apostol Petru, am fost și eu de față și le-am văzut, fiind povățuită la aceasta de un înger al Domnului.

Și pentru a-l încredința pe bărbatul său de adevărul celor arătate, a început să-i spună numele locurilor și să le descrie, precum și cuvintele grăite de marele Apostol. Iar voievodul mult s-a spăimântat de cele auzite și, dimpreună cu soția lui, mulțumind cu lacrimi Domnului, au urcat în corabie și s-au întors în țara lor. Ajunși în Marsilia, au povestit Sfintei Maria toate cele petrecute cu ei, iar locuitorii cetății, aflând de astfel de minuni, au primit botezul creștin și au dat pierzării toți idolii, înălțând biserici lui Dumnezeu și sârguindu-se a duce viață curată.

+

Tot cel care își pune nădejdea într-o tine, Preasfântă Fecioară, dobândește noian de binefaceri, căci nu numai cele materialnice le dăruiești, ci și bunătățile nepieritoare ale credinței, nădejzii și dragostei. Înviază și viețuirea noastră moartă și, ridicându-ne din somnul îndulcirilor pământești, învrednicește-ne a vedea limanul cel prealin al veșnicei odihne și bucurii, unde nimic nu mai poate să clinească pacea dumnezeiască.

+

Dăruindu-ne bucuria Învierii,
luminează-ne pe toți, Preacurată
ca treziți din somnul uitării,
credința să ni se facă faptă.